

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 162.

V Ljubljani, v torek 20. julija 1886.

Letnik XIV.

Zlate besede; omotna soparica, Carneri.

V predzadnjem oddelku se obravnava tudi versko vprašanje, kar se je seveda kot neobhodno potrebno moralo zgoditi. „Toleranca je ona svitla zvezda, ki je Henrik Marijonu kazala pri tem delu pravo pot. Verske dolžnosti loči v one, ki so po predpisu zapovedane, te so pri posameznih cerkvah, da celo pri različnih kristijanskih veroizpovedovanjih različne, in pa take, ktere morajo spolnovati vsi, ki menijo, da jih njih vera to sili. Resničnost v veri, to je odkritosrčna vera, je pri tem odločilna. Splošne ali prave verske dolžnosti vežejo pa vsacega, kteremu je zaumen o Bogu in popolnosti, versko čutilo v svojej popolnej čistosti z nravnim čutilom jedno in isto („dem der Gottesbegriff mit dem Begriff der Vollkommenheit, das religiöse Gefühl in seiner vollen Reinheit mit dem Moralgefühl identisch ist“ se glasi nemško — prav po prostozidarsko.) Iz tega stališča so vse dolžnosti do bližnjega tudi dolžnosti do Boga, ker se veljeva njemu služiti, njegovo voljo spolnovati; ne poznamo sicer njegove volje; ali njegova za nas dozdevna volja („muthmasslicher Wille“) — tu se sklicuje na Laibnica — ne more biti druga, kakor: da se spolni pamet, obvlada pravica ter dobro nadvlada. Bistvo verskega čuta („das Charakteristicon des religiösen Gefühles“) H. Marijonu še ni, če kdo popolnoma živi; to se zamore zgoditi tudi brez verskega čuta; bistvo mu je trdno zaupanje, da bo dobro slednjič vendar le zmagalo. Zarad tega mu je tudi verski čut ravno tako častitljiv, kakor molitev, ki je povzdiga in zbranje srca k popolnemu („zum Vollendeten“) in pa verski obredi, ki so združitev mnogih k slovesni molitvi.

Po pravici pa vedno povdarja resničnost mišljenja, ki v očeh nepristransko mislečega povzdigne še tako otroško bogočastje („kult“), da le ne nasprotuje drugače mislečim, in označi hinavstvo na tem polji kot najzlobnejšo. S tem dobi za toleranco najblažje stališče; kajti gola postava jo zamore le trpeti. Le očiščena morala jo zamore razumeti kot ljubezni polno prizanašanje, ki privoščiti slehernemu svoj košček sreče na zemlji.

Da je poduk morale popolen, pripomorejo tudi druge šolske knjige, ki so na Francoskem zapovedane. Imajo te vrste knjig za vsake baže učilnic. „Ko bi prišli kedaj tako daleč, — piše dalje Carneri, — da bi pošiljali v šolo svoje otroke starši, ki so bili vzgojeni po tej morali, dosegli bi prebivalci naše domovine visočino vrednosti, o kateri se niti ne sanja ne onim, ki imajo krmilo države v rokah.“ Vsa sedanjedobna vzgoja meri le na to, da pospešuje čednost s strahom pred kaznijo. V najugodnejšem slučaju sta le strah in upanje odločilna nagiba, ne pa, da se dela dobro zaradi tega, ker je dobro in blago to, kar se stori. Vsa drugača pa je sedanjedobna vzgoja na Francoskem. To pa brez vsakega nasprotja in boja s cerkvijo. (Grda laž primerjaj poprejšne članke, list Pariškega nadškofa itd.)

„Tu se uče otroci na najnižji stopinji“, — modruje naš filozof, „da je človeška čast, ki je v najtesnejši zvezi z okoliščinam tega sveta; le blazen zamore dvomiti o njeni pravici in obstanku. Kdor ne čisla te človeške časti („Menschenwürde“), tudi ne sme zahtevati, da bi ga sobratje čislali. Država zamore rabiti le one državljane, kterim je rešilna zvezda spoštovanje te človeške vrednosti; kajti to je podlaga prostega spoštovanja postave.“ To načelo je po Carneriji nravni nagib, izrastel iz gole človeške omike, ter je neodvisen v svojih vplivih od nedokazljivih trditve („von unerweislichen Annahmen“ — s tem meni katoliške sploh verske dogme.)

Omenjeni moralni poduk pričenja s tem, da označi razmere, v kterih je otrok, bodisi da je še v domači hiši, šoli ali pa kje drugje v vzgoji in poduku rokodelskem. Razlaga se vrednost in imenitnost dōbe v naročji starišev, učenja v šoli in rokodelstvu. Poleg tega uči, kaj je sleherni pred vsem dolžan svojim starišem, sorodnikom, svojim učiteljem, mojstru, če je v rokodelskem poduku, gospodarju, kteremu služi. Vsak oddelek pojasnjuje živa in mikovna povest, primerna otročji zmožnosti. Ta mika in vabi otroškega duha; vije se pa skozi vse oddelke. Dalje sledé vprašanja; s temi se učitelj lahko prepriča, so li otroci razumeli stvar ali ne. Sklep obsega kratek zapopadek dotičnega oddelka. Tega se morajo otroci pa iz glave naučiti. Tudi so zaznamovani stavki, ktere naj učenci prepišejo, da si jih tem

lože ohranijo v spominu. Z vso pravico je H. Marijon proti temu, da bi se učenci mučili z učenjem iz glave s tem, kar ni neobhodno potrebnega. Kajti iz glave naučena morala ne sme se zvati morala. Otrok se mora za moralo še le pridobiti; potem še le se je otrok kaj naučil za bodoče dni. (Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. julija.

Notranje dežele.

Nespravedljivim Nemcem že zopet ni prav, da je „Politik“ pred nekaj dnevi *maršala Radetzkega* proglasila za svojega rojaka. Zgodilo se je to prav tiste dni, kedar je tudi „Slovenec“ prinesel vabilo nadvojvode Albrehta za zbiranje milodarov, s kterih se bode jel dvigati velikega generala vreden spomenik. „Politika“ je priložnost porabila in Čeha opozorila, da naj le globoko sežejo v žep, tisti namreč, ki kaj prida imajo, in teh je na Českem veliko — kajti mož, za kterega spomenek se sklada, je bil njihov rojak, poleg izbornega vojaka tudi dober in pošten Čeh, ki ni nikdar svoje vere in svoje domovine zatajil. To je bil pa že ogenj v strehi liberalnih (!?) Nemcev. Takoj so se oglasili, kakor žabe v luži, zagnavši kvakanje, da če je bil Radetzky Čeh ali Slovan, naj mu le Slovani sami spomenek postavijo. Ali mislite, da bi to nikakor ne bilo mogoče? Gotovo; a lepa sramota bi bila to za avstrijske Nemce! „N. Fr. Presse“ pač dvomi nad nami, t. j. nad Čehi, Poljaki in Slovenci, da bi kaj prida dali, ker imamo že svoje spomenike slavnega maršala. „Tukaj Čehi, Poljaki in Slovenci, je polje za Vas in Vaše domoljubje, da se skazete!“ Naj bode židovska tetka le brez skrbi; če tudi imamo že dva spominka v domovini, vendar tudi pri tretjem — če Bog dá, ne bomo zaostajali!

Ministerstvo Taaffejevo, tako piše „Nemzet“, glasilo ogerskega ministerskega predsednika, bode gotovo v jeseni prišlo do razpota. Mogoče je pa tudi, da ga potisnejo zoper njegovo voljo, ali na desno, ali na levo. — Večina v državnem zboru se sicer z ministerstvom ne zлага v vseh rečeh, a vendar bode Taaffeju dala nezaupnico, ki hoče biti tako rekoč nad strankami.

LISTEK.

Keltiški grobovi po Dolenjskem.

(Konec.)

Nahajajo se redko pri moških dolgi noži v nožnicah, le nekaj se je teh našlo; kopali so potem na Vačah iz Dunaja. Knez Windischgrätz in Dunajčani so mnogo novcev zakopali, pa niso veliko sreče imeli. Največ je prvi Ljubljanski muzej dobil, akoravno tudi z velikimi stroški, ker so večkrat po enem mestu kopali. Ko so enkrat prekopali pa ne dosti globoko, morali so še enkrat veliko globokeji in večkrat celó sedaj ne še do dna, kjer navadno vse boljši reči ležé. Dalje so silili vse na enem kraju kopati, tam namreč kjer so ljudje le po naključji na grobe naleteli. Vsled tega so napravili grozno dragino za prostore in za ljudi. Za grobe v obližji, kjer so v poslednjih časih domači fantini kopati začeli in našli lepe reči se pa nihče zmenil ni. Neki mladeneč

je našel čelado prav v kratkem času, za katero so že ponujali 200 gld. Tako po večem so bili na Kranjskem najbogateji Kelti. Grobi so navadno po šegi, kakor so jo imeli pri Halstadtu na Avstrijskem. Nekteri mrličji so celi pokopani, drugi sežgani; en del života cel pokopan, drugi del sežgan. Tako smo našli tudi pri Mokronogu. Navadno najdejo se pri Keltih, kteri so celi pokopani, jako lepe reči. Vse drugače je to pri Rimljanih, o čemur bomo pozneje govorili.

Grobi so eni velike gomile nanesene zemlje, podobni malim hribčkom, drugi manjši; takih gomil je večkrat skup veliko, po 20 do 50. Ne daleč od grobov je bilo stanovanje; stanovali so pa navadno na strmih gričih. Okoli stanovanj so si napravili velik visok nasip, kamor so naredili povsod samo dva vhoda; enega od severa, drugega od juga. V teh nasipih so stanovali varni pred sovražnikom in pa pred zverino, ktere je bilo v tistih dneh gotovo vse polno po deželi. Hiš niso imeli zidanih, kjer ni nikjer najti kakega ostanka zidú; najbrž so imeli le lesene šotore, ktere so prenašali; ker zidovja od keltskih

časov nikjer ne nahajamo po Kranjskem, je znamenje, da takrat tukaj Kelti zidati niso znali ali pa da niso hotli. Zastonj so trditve, da, ko so prišli in si jih podvrgli Rimljani pod cesarjem Avgustom, leta 34 pred Kristusom na Kranjsko, so stala mesta Emona, zdaj Ljubljana, Praetorium-Latobicorum (Trebnje) in Noviodunum (Dernovo), Nauportus (Vrhnika). Vsa ta mesta so rimsko delo, kajti nikjer tukaj ni najmanjšega sledu za Kelti, ki so povsod po gričih stanovali, in nikjer v ravninah. Najnižjo keltsko stanovanje je meni znano pri Dolenjivasi pri Cirknici; Ondi jim je bilo od ene strani jezero za trdnjavo, od druge strani so imeli pa skoraj pol ure dolg visok nasip; bilo je tam veliko keltskih stanovanj. Po vsih drugih krajih se nahajajo keltska stanovanja na visokih dobro vtrjenih gričih; ne daleč proč pokopališče (čez četrto ure proč nikjer), navadnih gomil po več skup, v ktere so samo cela trupla pokopavali ter so večkrat po 30 do 40 mrličev v eno zakopali. Naredili so pa grobove kot zdaj; najprvo so v zemljo navadne grobe skopali, potem pa zemlje na grob nanesli.

General Jansky se ne povrne več v Budapešt, temveč imenovan je za divizionarja v trdnjavo Jožefovo v severnem Oeskem. To je v resnici jako srečna in vseskozi izvrstna rešitev tolikanj neljube zadeve, ki se je pred nekolikimi tedni v Budapeštu vršila in bi se bila kmalo končala z revolucijo. Madjarskim kričačem se je s tem priložnost vzela, da ne bodo še enkrat po nepotrebnem razgrajali, generalu Janskemu se je pa le pravica zgodila, če je prišel na višje mesto, kakor pa ga je zavzemal do sedaj. Mož se je potegnil za vojaško čast in domovino svojo, za Avstrijo; prav, popolnoma prav je toraj, da ga ta Avstrija odlikuje. General Jansky je namreč več generalov preskočil s svojim imenovanjem za divizionarja, kar mu bo preskočenih vsak v tem slučaju rad odpustil in tem rajši, ker so vsi avstrijski generali dobri domoljubi in general Jansky si je pa ravno z domoljubnim činom to svoje odlikovanje pridobil. Iz Budapešta do Jožefovega je precej daleč in to bo menda madjarskemu šovinizmu zadostovalo, kajti govori se, da so najvišji vojni krogi Tiszi na ljubo generala Janskega iz Budapešta v Jožefovo prestavili. Gledé mesta in družinskega življenja pride Jansky na zdato slabši kraj, v dostojanstvu se je pa dvignil za jedno stopinjo.

Vojni zapovednik in vrhovni general Budapeštanskega vojnega kôra, general konjice Edelsheim Gyulay, podal se je v pokoj. Nekteri pa še celó trdijo, da so ga poslali. Vpokojenje tega generala je v najtesnejši zvezi z znanimi izgredi v Budapeštu. Na njegovo mesto pride prav tako spreten kakor imeniten general konjice **grof Pejačević**, ki je bil do sedaj najvišji nadzornik skupne konjice v stalni armadi. Grof Pejačević je jako zaslužen general; v bitki pri Kraljevem Gradci dne 3. julija 1866, toraj pred dvajsetimi leti zgubil je levo roko. Zaupanje cesarjevo vživa v toliki meri, kakor malo-keri drugi, kajti poznata se že od nežne mladosti in je bil večino svojega življenja vedno le v cesarskem obližji. Pravijo, da keđar so v dvornih krogih med seboj in ne občujejo službeno, da je grof Pejačević prvi med tistimi tremi v celem cesarstvu, ki niso knežjega rodú, pa imajo vendar pravico s cesarjem prav prijateljski občevati.

Vnanje države.

Že dolgo časa pričakovani **saški turnarji** prišli so vendar enkrat. Dne 17. t. m. došli so na Dunaj. 1100 pravijo da jih je bilo, kar ni prav verjetno. Sprejeti so bili povsod izvrstno, kar so na Dunaji sami priznavali, kjer se je vrednik Leonhart v imenu vseh došlih lépo zahvalil za prijazen sprejem in je konečno napil staro-nemškemu Dunaju, Dunajčanom in cesarju Francu Jožefu. Za odgovor se je pela „Wacht am Rhein“! V imenu Dunajčanov jih je pozdravil nek Edwin Müller; rekel jim je, da Dunajčane prihod nemških bratov v dvojnem oziru veselí. Prvič, ker so turnarji tisti, ki so došli, drugič pa, ker oboje veže vez sorodniška, ljubezen do nemštva, ktera jih bo vezala in edinila na večne čase. Naj le bodo prepričani da kakor sami stražijo nemštvo ob Renu, prav tako stražijo ga njihovi bratje tukaj ob Donovi. Črno-rudeče-zlata zastava naznanja pa tudi tukaj pravo in resnično ljubezen do nemškega naroda. Weitlof jih je pozdravljaj v imenu „Schulvereinem“ in jim je podaril venec v znamenje, da Nemcev ne ločijo ne politične in ne državne meje. Na to se oglasi še tisti Herman, ki je lansko leto avstrijske turnarje v Draždanah pozdravljaj in pravi, da je poslednje leto Nemcem bolj podučeno bilo, kakor pa poprej cela desetletja. Prišli smo semkaj, da Vas vprašamo: „Ali je Vaše srce še nemško?“ Odgovor že vem: „Ja!“ In tako bode tudi tukaj nemški duh tista Prometejeva plamenica, ki bo nemški duh razširila po celem svetu z orožjem mirú, če ne pojdo tako, pa tudi z orožjem boja. Zato smo pa prišli, da si ogledamo zemljo, ktero je Bog tako lepo vstvaril in ktero Vi v teh silno težavnih časih tako pogumno branite. Da bi nikdar nemštvo ne izumrlo, posebno

Drugi so zopet v nanešeno zemljo grobe naredili, nikdar pa ne dva skup v zemljo djali, povsod vsako truplo posebej; tako so večkrat tri vrste grobov drugega vrh drugega napravili; zatoraj je bil večkrat tako grozen velik kup zemlje nanešen. Gotovo so bile te gomile družinske gomile, kajti najde se ondi kjer so bili bolj premožni zakopani, veliko lepih reči nasproti pa so nekatere gomile revnih popolnoma prazne.

V drugem kraju so gomile, kjer se sredi nahaja velika kamnita plošča, pod to ploščo pa stojé veliki piskri, v kterih so hranjeni ostanki sežganih mrličev. Tudi v takih gomilah se nahajajo zraven pepela cela trupla zakopana. Zopet drugačni gróbi, so pa kar po ravnem, da se od zunaj nič ne poznajo. Tù pa so skopane votline in v te votline so devali ostanke sežganih mrličev; po nekterih votlinah kar v golo prst, po drugih v posode, piskre, skledice, ktere so pokrili s kamnito ploščo, zraven so položili lišp, katerega je imel na sebi ta človek. Zraven teh votlin so pa tudi gróbi zakopanih mrličev, ali le enih delov mrličev, ktere so le deloma sežgali,

pa tukaj v lepi Avstriji ne, je moja srčna želja in tej napijem svoj „Gut Heil!“

Bismark in **Kalnoky** se bodeta sešla v Kissingen-u, kamor se podá grof Kalnoky, ker knez Bismark ne more zapustiti kopeli. S shodom se more brž ko ne muditi, ker sicer bi počakal, da pride Bismark v Gastein, kamor misli priti meseca avgusta. Razgovori tukaj začeti se bodo brž ko ne nadaljevali pri shodu vladarjev v Gasteinu in tam potrdili.

Srbska skupščina je zavrгла 20 liberalnih in 5 radikalnih mandatov. Naprednjaki bi se še zmirom radi spravili z radikalei. Nove volitve za ovržene mandate se razpisujejo.

Iz Rumunije se javlja, da ni res, da bi **Rusi** kake posebne vojne priprave po Besarabiji delali. Vojakov nimajo prav nič več ondi, kakor po navadi, po nekterih jako važnih krajih pa rajši še nekaj manj. V Kišenevu n. pr. nimajo nobene večje posadke, kakor jeden polk konjice in vendar je ondi še dvakrat toliko prostora. Spomladi, ki se je lepo vreme napravilo, je res nekaj več vojakov v Besarabijo prišlo, toda ne iz slabega namena. Vlada jih je tje kaj poslala cesto delat. Ceste in sploh druga pota so v Besarabiji še jako prvotnega značaja in se vladi potrebno zdi te zboljšati. Kaj pa je to družega, kakor prvi začetek vojnih priprav? Kdor se hoče dobro vojskovati, mora skrbeti za dobro zvezo med svojimi kardeli in zato so pa dobre ceste polavitna reč, če prav se za silo vojska tudi brez cestá lahko napravi; toda kar je boljše, je le boljše in boljše ostane. Rusi so Besarabijo brez trdnih cest enkrat že skušali, ko so se poslednjič s Turkom zgrabili. V drugič je menda ne mislijo več, zato pa ceste delajo.

Na **Irskem** je bilo zopet nekaj vsega obžalovanja vrednega ropota. Kakor se še spominjate, došel nam je minuli teden telegram iz Belfasta, v kterem je bilo govorjenje o kravalih, ki so nastali ondi med katoliki in protestanti. Bilo je v terek pretekli teden. Tolpa oranžistov koračila je, ter bobnala po cesti Grossvenor-Road na vdeležbo k posvečevanju (?) nove oranžistke lože. Kar je jelo kamenje na nje leteti. To je bil pa že pričetek silnemu boju, ki se je še tisti trenutek vnel in je trajal celo uro. Vdeležile so se ga tudi ženske in se je pri tej priložnosti zopet potrdila beseda pesnikova... „da werden Weiber zu Hyänen...“, kajti trgale so tlak iz ceste, da so kamenja zadosti dobile, ktereга so metale na nasprotnike; druge so ga pa zbirale v predpasnike in so ga svojim nosile, da so ga tisti na sovražnika metali. Boj je bil tako silovit, da redarji iz začetka niti blizo niso mogli. Se le, ko so pomoč dobili, prijeli so za orožje in so jeli druhal razganjati. Razbitih in razrušenih je tudi več hiš. Zvečer so se nemiri in pretepi zopet ponavljali, in so proti polnoči tako nevarni postali, da so bili že bolj vstaji, kakor pa pretepu podobni. Vsled tega so redarji in vojaki zopet po orožji segli in sedaj je bilo žalibog tudi več ranjenih in nekaj mrtvih. Umrli so namreč za ranami v bolnišnici, kamor so jih prenesli.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 19. julija. Danes se je vršila v cerkvi presv. Srca Jezusovega kaj lepa slavnost. Obhajal se je namreč prav slovesno god sv. Vincencija Pavlanskega, ustanovitelja družbe (kongregacije) č. oo. Lazaristov, ktereга so pred nekaj meseci odločili sveti oče Leon XIII. za patrona vseh zavodov in ustanov, ki se pečajo z deli ljubezni do bližnjega. Uprav to je spodbudilo tudi tukajšnje dobrodelne zavode, vzlasti pa one, ki so v oskrbi kongregacije sv. Vincencija Pavlanskega, da so še

ostalo pa zraven v meter globoke jame zakopali. Navadno se pri teh sežganih mrličih najdejo včasih vredne reči. Toda silno teško je takim grobom na sled priti. Največ se jih je našlo na pašniku vasi Slepše, in okoli sv. Križa, dobro četrť uro od Mokronoga na Dolenjskem in pri vasi Ostrožnik. Veliko lepih reči keltskih se je že na Kranjskem nakopalo; večina teh je dobil Ljubljanski muzej. Veliko, veliko, je še po Kranjskem lepih starin zakopanih, le denarja za kopanje vedno primanjkuje. Mnogo ceneje bi se tudi kopalo, ko bi ljudstvo preiskovanju na roke šlo. Ako bode častitem bralcem ušeč, popisati hočem še mnogo znamenitih stanovanj Kelto na Kranjskem, Galeev, in potem Rimljanov; grobovje, potovanje Rimljanov, stanovanje Rimljanov na Kranjskem, rimske najdbe po grobéh na Kranjskem, in kje se nahajajo rimski gróbi posebno po Dolenjskem, in kar je takega a sedaj čas več ne dopušča.

slovesneje kot druga leta, počastili svojega patrona. V ta namen so naprosili premil. g. knezoškofa, naj bi sami vodili cerkveno slovesnost, kar so goreči višji pastir tudi drage volje storili.

Ob 6. uri zjutraj so imeli premil. g. knezoškof slavnostni nagovor v čast sv. Vincenciju. Opominjali so nas, kako se učimo po vzgledu sv. Vincencija živeti po katoliški veri. Ni namreč dovolj, le trditi, da je kdo katoličan; tega bodimo tudi popolno prešinjani v dnu svoje duše in katoliških načel se zavedajmo vedno in povsod in po teh naj se tudi ravna vse naše zasebno in očitno življenje. Drugo pa, kar so nam priporočali višji pastir, je to, naj gojimo vsestransko ljubezen do bližnjega, naj opravljamo prav pogosto dela telesnega in dušnega usmiljenja. Čudovito je, kar znamo v tem obziru o sv. Vincenciju, čudovito je, kar je storil on sam v svojem življenji; čudovito tudi, kar delajo po njegovem vzgledu njih duhovni sinovi in hčere, očetje Lazaristi, (ki se imenujejo tako po prvi cerkvi v Parizu, v kateri so se bili naselili pri sv. Lazarji) in usmiljene sestre.

Tudi naša škofija je tako srečna, so rekli, da vživa v obilni meri sadove njih plodovitega delovanja po misijonih, z izgojo zapuščene mladine v dekliškem zavetišču, s postrežbo bolnikov v deželni bolnici, hiralnici itd. Podpirajmo zato njih napore in trude, njih požrtvovalnost in zatajevanje samega sebe v prid in korist betežnemu človeštvu. Kolikrat pač duhovniki te družbe in usmiljene sestre darujejo svoje mlado čednostno življenje, da bi ohranile življenje, dušno in telesno, svojega bližnjega. Cenimo toraj po zasluženju delovanje teh poslanev božjih, teh angeljev v človeških podobah in skušajmo tudi vsak po svoji moči pospeševati njih vzvišene namene. Koliko se pač potradi dandanašnji po nepotrebnem denarja, in kar se za denar dobi, pri brezštevilnih veselicah, izletih, raznih slavnostih itd. Sklenili so z željo, naj bi se po vzgledu sv. Vincencija tako posluževali časnih dobrot, da ne izgubimo neminljivih, večnih, kar naj se zgodi na priprošujo sv. Vincencija!

Po prisrčnem tem nagovoru služili so premili g. knezoškof pontifikalno sv. mašo z asistenco prečastitih gg. kanonikov Urbasa in Zamejca in mnogo druge duhovščine. Vdeležili so se službe božje vsi zavodi č. oo. Lazaristov in usmiljenk in mnogo pobožnega ljudstva.

Popoldne pa je povabil prečast. g. superijor Ignacij Böhm lepo število častilcev sv. Vincencija k slavnostnemu obedu, ktereга so se vdeležili mil. g. knezoškof dr. Jak. Missia, dr. Valenta, dr. Fuchs, dr. vitez Bleiweis-Trsteniški, kanonika Urbas in Zamejec, gvardijan o. Placid in mnogo drugih. V napitnici so g. knezoškof kaj laskavo pohvalili delovanje č. oo. Lazaristov in usmiljenih sestra ter izrazili željo, naj Ljubljana in dežela Kranjska podpira tudi v prihodnje njih zavode. To bode najboljšo priznanje in plačilo za njih neumorno delovanje v prid Kranjske in nje stolnice bele Ljubljane.

Naj bo današnja slavnost malo netilce žive krščanske ljubezni do bližnjega. Učimo se iz nje, kako naj bi se — se vé le deloma — reševalo po načelih krščanstva socialno prasanje današnjih dni, ki tirja z vso resnobo rešitve. Da bi kolikor toliko pripomogel k temu s temi vrsticami, želi pisatelj X.

Iz Kamnika, 18. julija. (Volitve v občinski zastop) izvršile so se tudi v II. razredu kakor v tretjem (kar je bil že brzojav naznanil) povoljno, toraj v smislu trezno-mislečih meščanov. V prvem razredu, kjer volijo većinomaa gg. uradniki (od sodnije se je niso vdeležili), zmagala je liberalna stranka in prodrla razun enega z vsemi 5 kandidati, med kterimi je tudi njih vodja dr. Samec, ki je bil v III. in II. razredu propadel. V I. razredu dal mu je glas jeden sam meščan. Volitve vodila je od vlade izvoljena komisija, ki je vestno skrbela za to, da se tudi liberalni stranki niti jeden las skrivil ni, ki pa vendar zdaj po padcu reklamira, kakor da bi se ji bila krivica godila in bi rada ovrгла volitve, v kar, se vé, volilna komisija privoliti ne more, ker s tem bi sama priznala, da je pri volitvah, ktere je vodila, nekorektno postopala.

Od kodí to, da zaupanje do gospoda doktorja v Kamniku čezdalje bolj gine? bo morda kdo vprašal. Da je do tega prišlo, naj v pojasnilo navedem samo nekatere reči izmed zanimivih dogodkov, ki so se v teku leta vršile v našem mestu. Prvo občutljivo nezaupnico dobil je gosp. dr. Samec vlani, ko je več odličnih meščanov od svojih drv odstopilo in jih

ponudilo preč. g. dekanu v nadomestilo onih, ki mu jih je dr. Samec kot načelnik korporacije odrekal, dasiravno mu jih je meščanstvo po stari navadi vedno brezpogojno dajalo. Opozorjen, naj ne dela proti želji in volji meščanov, se tolaži s tem, da ima večino za seboj. Toda, ko letos zopet pri svoji trditvi ostane in skuša tudi samostan polagoma ob stare pravice pripraviti, vzdignili so se malo da ne vsi za drva opravičeni meščani in mu z lastno-ročnimi podpisi pokazali, da se ne vjemajo z njegovim brezobzirem ravnanjem; in to je bila druga še bolj občutljiva nezaupnica, vsled katere mu ni preostajalo drugega, kakor odložiti predsedništvo pri korporaciji. Odložil je tudi res županstvo, dasi ga k temu ni nobeden silil. Vsak si je mislil, zdaj se bo mož nekoliko odpočil in prepustil ta dva častna mesta vsaj za tri leta kakemu drugemu meščanu, kateri bi ne preziral splošnih želj svojih someščanov in bi varoval in spoštoval pravice vseh, a ne samo onih, ki so ga volili.

Toda možu ni dalo spati; ker mu je Bismarkova politika spodletela, sedeti pa je hotel na vsak način še znanprej na obeh stolih, pričela se je nezasišana agitacija od te stranke in biti boj, kakor bije ga človek, ki ima vse zgubiti ali pa vse dobiti. Pri izvanredni agitaciji posluževali so se tudi izvanrednih sredstev, žuganja in obetanja, govori se celo, da so ravnali po pregovoru: „Srebrna roka železne duri prebije.“ Razposlal je gospod doktor tiskane manifeste na meščane (jednega ravno na večer pred volitvijo), v katerih je kaj nedostojno hujškal meščane proti duhovščini, češ, da ne vedo za 10. Božjo zapoved itd.

In ravno tisti dan prinese tudi „Slov. Narod“ — kaki slučaj! — neresnično in obrekovalno sporočilo o nekem brezimnem pismu, kar se je vse skazalo kot volilni manever, ker nekoliko dni pozneje moral je „Slov. Narod“ neresnično trditev sam prekljcati. Toraj kje se je več agitiralo in s kakimi sredstvi? Naj bi oni dopisovalec iz Kamnika v števil. 160 „Slov. Narod-a“ pogledal raje v svoj tabor, morda bi našel tudi kakega izgojitelja mladine, ki je kaj pridno čez f. . je vlekel, preden napada skozi in skozi značajnega, narodnega pa tudi vernega g. nadučitelja tukajšnje dekliške šole, ki vesten v splovanju svojih dolžnost je delal vedno v burnih in neburnih dnevih po reku: „Vse za vero, dom in cesarja.“ Toliko zaupanja in spoštovanja si oni dopisovalec ne bode nikdar pridobil, kakor ga vživa občestislani g. Čenčič in sicer pri meščanih, kakor tudi pri svojih značajnih tovariših-učiteljih.

Kar kvasi dopisovalec o drugih spoštovanih osebah ter enako pouliličnemu fantalinu meče blato psolv, zasramovanja in laži okrog sebe, je preneotesano, da bi se mu na to odgovarjalo, ker pre-sega vse meje dostojnosti. Tako nizko se ne spuščamo. Naj ne misli, da bo s svojimi neslanimi šalami teroriziral in motil mož, ki spoštujejo sv. cerkev in njene služabnike in spolnujejo svoje verske dolžnosti. Naj pomni, da mesto pozná in vé, kdo seje nemir in ne odobruje onega gesla na slavo-oku ob cesarjem prihodu, kjer za „vero“ ni bilo prostora. Sploh se takega orožja poslu-žuje le oni, kteremu „dokazov in olike“ manjka, in tak obsodi se sam. Ako misli s takimi dopisi, kakor je bil v omenjeni številki „Sl. Naroda“, pomagati propadu dr. Sameca in mu pridobiti zgubljeno zaupanje, si pač lahko misli g. doktor: „Bog varuj me takih prijateljev, nepri-jateljev branil se bodem že sam.“

Iz laškega Tržiča (Monfalcone), 16. julija. Obečal sem Vam, da bom še kaj iz tukajšnih tople sporočal, ako Vam bode dobro došlo. Danes imam dolžnost najprej nekoliko popraviti zadnji dopis (od 14. t. m.), v kterem sem hotel razložiti ime Monfalcone, češ, da to se izpeljuje od izurjenih so-kolov, s kterimi so nekdanj lovili na griču ptiče. Akoravno je mogoča ta razlaga, vendar-le mi je isto ime neki tukajšnji meščan drugače razložil. Se-dajna razvalina nad mestom je bil vtrjen gradič s stolpom-stražnikom. Komaj eno uro iz mesta je bila že meja beneške ljudovlade. Isti grad na griču pa je bil služil za stražnico, od koder se je daleč na okoli videlo. Kakor motri grabežljiva ptica-sokol s svojim bistrim očesom že od dalječ svoj plen, tako so pazili ljudovladni vojščaki, zlasti ob vojnih homatijah, na vse gibanje sovražnika iz onega vtrjenega grada, oziroma stražnega stolpa. In takšne stražnice (na griču) so tukaj sploh Sokolovegrade ali „Monfalcone“ imenovali. Temu podobno ime ima tudi neko mesto na Rimskem, „Falconiera“ imeno-

vano. Toliko na kratko ob imenu tega mesta. Bližnji slovenski Kraševci imenujejo mestice Tržič. Pred stoletjem, bivše pod beneško ljudovlado, je moralo imeti še veliko slovenskih prebivalcev; saj spačena imena in poteze na obrazu (tipi) spominjajo, da majka Slava je tukaj zopet nekaj otrok za vselej zgubila, kajti beneška ljudovlada (tudi država sv. Marka imenovana) je znala vrlo dobro tujčiti ob izhodnem bregu jadranskega morja bivajoče Slo-vane; o čemur nam spričuje ravno tužna Istra in iz narodnega spanja se vrlo vspenjajoča Dalmacija. Brž vun iz mestica proti Krasu in Števanu slišiš že slovenske glasove, da, celo na c. kr. mitnici brž zunaj mesta, je poleg laškega napisa tudi razločen slovenski napis pod cesarskim orlom: C. kr. mit-nica. — Kaj bi rekli k temu Goriški lahoni, ki pomažejo vsled njih vmazane kulture in ostudnega odpadništva sleherni slovenski napis, če ga napra-vijo tudi isti lastniki hiš?! Že zadnjič sem rekel, da se sliši tu zdaj tudi mnogo slovenščine od kopelnih gostov, pa tudi bližnji Kraševci in Kraševke, ki hodijo po opraviilih in kupčiji v Tržič, go-voré slovensko med seboj, a z meščani pa morajo lomiti kolikor toliko laščino, ker Lah se navadno neče učiti nobenega tujega jezika.

Ker imam popoldne po kopeli prosti čas, hodim navadno čitat časopise v bližnji dve ka-varni. V eni imajo samo italijanske časnike, v drugi, kjer se shajajo tudi tukajšnji uradniki, je najti tudi neizogibno „Novo Mohamedanko“ („N. fr. Presse“), ki vdriha s pravo strastjo in židovsko nesramnostjo po vsem, kar je slovansko in katoliško. Kdaj se je kateri katoliški časnik zaganjal v židovstvo in rabin-stvo, kakor se ta proti avstrijskim katoličanom in Slovanom neznatna židovska manjšina strupeno za-ganja?! „Božji mlini počasi meljejo, res počasi pa fino“, pravi lep krščanski pregovor o božji previd-nosti. Prišel bo tudi za nje dan plačila, kajti kdor veter seje, bo žel nevihto!

Dalje sem brskal po laških časopisih, a našel sem razun uradne Tržaške „Adria“ le ultra lahonske liste: „L'Indipendente“, „L'Alabarda“ in „Cittadino“, vse v Trstu izhajajoče. Menil sem, ko sem prebiral te nad vse predrzne izdajske časnike, da sem pre-nešen, kakor je bil nekdanj Habakuk od angelja v levnjak k Danielu v Babilon, tje sred Italije. Vvodni članki v vseh treh listih govore vedno le o blaženi Italiji in o možéh, ki so z njih požrtoval-nostjo skrpali Italijo, in to na takšen način, da se mora vsakemu poštenjaku, bodisi ktere-koli narod-nosti, kar gabit. Na drugem predelu govore zdaj o tej, zdaj o drugi, bodisi veliki ali manjši evropejski državi in njenih zadevah, a od vevlasti Avstro-Ogerske države ne spominjajo malo da ne niti imena, razun „Šalobarde“, ki je nedavno prinesla poželjivo novico, da se bode poročil italijanski 15letni pre-stolonaslednik kraljevič Viktor Emanuel z avstrijsko 18letno cesaričino Marijo Valerije, kar je pa gola laž, kajti omenjena naša cesaričina je bila že ne-davno zaročena z saksonskim princem Avgustom, kakor je bilo čitati celo v uradnih listih. In ako bi tudi še ne bila zaročena, gotovo bi ne hotla tako vrlo vzraščena nadvojvodinja v zakon vzeti 15letnega jetičnega prestolonaslednika, kterega prestol in krona je poleg tega še skrpna z ropom ali nasilstvom.

Dalje je poročala ista „Šalobarda“, da je po-nudila Italija Avstriji pomoč ob slučaju kake vojne z Rusijo zarad balkanskih narodov in sicer šest armadnih korov (blizo 200.000 mož) proti temu, da jej Avstrija odstopi južne Tirole in Primorje (alto Friuli) do Soče; zraven pa, da se odpove za vedno (?) Trstu, Gorici in Istriji (!). O, kako mi-lostljivo! Bog nas varuj takega zaveznika — žida — dobičkolovca, kakoršna je na nenravni podlagi vsta-novljena Italija.

Dalje pripovedujejo isti novejši časniki od 10. do 16. t. m., kako da zahteva morilka kolera če-dalje več žrtv v Trstu, in da kdor premore, beži po železnici vun, zlasti v Postojno in Gradec, kjer (v zadnjem mestu) nek ni še bilo nikoli iste bolezni! Bog nas je varuj!

(Vojaški kurat) v Ljubljani postal je namesto ranjkega Pribošiča č. g. Andrej Juranič.

(Vodstvo družbe ss. Cirila in Metoda) je imelo dne 19. julija svojo prvo redno sejo. Sostavilo se je takole: Prvomestnik: profesor T. Zupan, namest-nik: c. kr. notar in deželni poslanec Luka Svetec, zapisnikar: mestni kaplan Anton Žlogar, blagaj-nik: deželni poslanec in odbornik dr. J. Vošnjak. — V ožji odsek za tekoča opravila se še privzameta gg.: cesarski svetnik Ivan Murnik in mestni od-bornik Ivan Hribar. Razgovori so se vršili o na-svetih in predlogih zadnje velike skupščine. Dve uri trajajoča seja se sklene, prihodnja pa odloči na 5. dan meseca avgusta.

(Stalno nastavljene) so sledeče učiteljske moči: g. Alojzij Erker na tretjem učiteljskem mestu v Srednji Vasi na Kočevskem; g. Ivanka Bregar na tretje učiteljsko mesto v Dobropoljah; g. Josip Až-man na jednorazrednici pri sv. Križi poleg Tržiča; g. Anton Likozar na jednorazrednici v Goričah, in Franc Luzner na jednorazrednici v Voklem.

(Pisateljsko društvo) namerava izdati letošnjo zimo leposlovni zabavnik. V to svrhu povabilo je vse slovenske pisatelje na udeležbo po sledečem pismu: Blagorodni gospod! Podpisani „odbor pisa-teljskega društva v Ljubljani“, katero ima v prvi vrsti namen, pisatelje slovenske podpirati z novčeno pomočjo, a vrhu tega tudi pospeševati literarno delavnost slovensko, sklenil je v zadnji seji svoji bodočo zimo dati na svetlo „Leposlovni zabavnik“. S to knjigo želi podpisani odbor z vzajemno pomočjo slovenskih pisateljev domovini na žrtvenik položiti lepo zbirko dovršenih spisov leposlovne vsebine ter tako izdatno pomnožiti in krepko poživiti tisti del književnosti naše, ki ima največ vpliva na najširje kroge razumnosti slovenskega. Vrhu tega je „Lepo-slovnemu zabavniku“ še drug namen. Prihodnje leto bode prečestiti starina pisateljev slovenskih, za razvoj znanstvene in leposlovne literature naše prezaslužni Davorin Trstenjak praznoval petdesetletnico v mnogih ozirih toli plodovitega književnega delovanja svojega. Njemu, ki je naše društvo vzbudil v življenje, hočemo pokloniti „Leposlovni zabavnik“ ter mu tako pokazati, kako je napredovala beletristika slovenska v zadnjih petdesetih letih. Ker tudi Vi, blagorodni gospod, v literaturi naši zavzimate odlično mesto, obrača se podpisani odbor do Vas s prijazno prošnjo, blago-volite poslati v „Leposlovni zabavnik“ donesek svojega izbornega peresa in pripomozite nam izdati knjigo, dostojno svojega plemenitega namena. V „Leposlovni zabavnik“ se sprejemajo samó spisi beletristične vsebine, n. pr. pesmi, kratke povesti in novele, potopisi, črtice iz književne in kulturne zgodovine in prirodoznanstva, životopisni spomini o zaslužnih pesnikih in pisateljih slovenskih itd. Rokopisi, ki naj ne bodo preobširni, pošiljajo naj se blagovoljno podpisanemu odboru, oziroma načelniku njegovemu g. dr. Jos. Vošnjaku v Ljubljano. Nadejé se, da ustrezete prijazni prošnji naši, priporoča se Vam, blagorodni gospod, z odličnim spoštovanjem

Odbor „pisateljskega podpornega društva“.

(Jaromil), česka narodna pravljica, poslovenil H. Podkrajšek, založil in prodaja J. Giontini v Ljubljani 1886, imenuje se letos izišla 43. strani obsežna jako kratkočasna knjižica. Vendar pa nam gledé pisave ni tako všeč, kakor „car in tesar“, ker ima več nedostatkov, ki čitatelja motijo. Na str. 9 bere se n. pr. „Na enkrat se znajde (sich befinden) v neki doli, iz katere ni vedel ne kam ne kje“. Zakaj se ta stavek ne glasi: „H krati je bil v neke dolini, iz katere ni znal ne kam ne kod.“ Stran 10 nam podaja tavto-logijo „ovočnega (sadnega) sadja“, kar je čisto odveč, ker sadje že samo na sebi pové, da je sadje ali, če Vam bolje ugaja hrvatski ovoč. Na 11 strani je napačna konstrukcija . . . „zalivati onim-le cvetlicam“, kar bi se moralo pravilno gla-siti: „zalivati one-le cvetlice“ ali pa: „pri-livati onim-le cvetlicam“. Nekoliko spodaj: „to se je Jaromilu jako dopadlo“, nam pa ni prav nič „všeč“. Stran 12 ima: „sè zlatom“ mesto pra-vilnega „z ali če hočete zè zlatom“; na strani 13 ista napaka: sè zlatimi . . . itd. Toliko smo v naglici opazili. Sicer je pa vsebina jako zanimiva in se sme vsakemu v roke dati. Še enkrat pa povdar-jamo, da je treba vendar nekoliko več skrbeti za pravilno ali vsaj kolikor moč pravilno slovenščino v književnosti priprostemu narodu namenjeni.

(O koleri) piše „Edinost“: Zbolel je v sredo pri sv. Alojziju nek Tercon, kmetovalec v kampaniji Potinello, zbolelo je tudi malo deklet v sirotišču,

Domače novice.

(Spremembe duhovščine v Ljubljanski škofiji.)

Č. g. Albin Illovski pride za duh. pomočnika na Brezovico; č. g. Janez Ambrez za duh. pomočnika v Črni Vrh.

zadnjega in prvo so prenesli v bolnico za klorozne. V četrtek zjutraj je zbolel za kolero mali fantiček stanujoč v ulici Canale, ter so ga odnesli v bolnico; vratar Ivan Liska je v četrtek za kolero umrl. 25-letni Viktor Visintini je zbolel včeraj in se je sam dal peljati v bolnico za klorozne. — Pekovski mojster Brandsteter v ulici Dogana in eden njegovih delavcev sta obolela za kolero, prvi se zdravi domá, drugega so pa prepeljali v bolnico. V četrtek o polnoči je zbolel nek natakár in so ga peljali tudi v bolnico za klorozne. Za kolero je umrl trgovec Božič. Nocoj in danes zjutraj je zbolelo zopet osem ljudi za kolero. Vseh skupaj je do danes za kolero zbolelo do 70 oseb, od katerih ste umrli nad dve tretjini. — Kolera je toraj med nami, ali vendar ne tako huda, in v novjšem času se več po kolero napadenih ozdravi, nego v začetku. — Stvar gré sploh nekoliko na boljše in se je nadejati, da se bolezen zopet poleže.

(Vojaškim godbam) došlo je povelje od vojnega ministerstva, kako da jim je postopati pri vdeležbi na javnih veselicah. Sodelovanje jim je le še dovoljeno, če veselica nima nobenega političnega značaja in pa če se ni bati, da bi nastale zaradi nje kake demonstracije. Pri političnih slavnostih in pri takih, kjer se je demonstracij bati, vojaška godba ne sme gosti. Gledé programa je določeno, da ga mora polkovnik potrditi, ker je on odgovoren zanj. Na plakatih je le še dovoljeno godbo kot skupno celoto omenjati, kapelnika pa ne več. V gledišči jim je pod kapelnikovem vodstvom le v oršestru dovoljeno gosti, če je pa glediščna predstava demonstrativnega značaja, pa ne. Preobleči v civilno opravo se vojaška godba ne sme nikdar.

Razne reči.

— Pogreb kardinala in nadškofa Guiberta v Parizu je bil zelo slovesen, vendar brez vojaške časti. Za mrtvaškim vozom je šel na novo imenovani nadškof Pariški, odposlanci katoliških dobrodelnih društev in nebrojna množica ljudi. Duhovščina je pričakovala spreveda pri stolni cerkvi. Pri pogrebu so navzoči bili: minister bogočastja, kapitan Moynier, ki je zastopal predsednika Grevy-ja, maršal Mac-Mahon in mnogo starašin in poslancev. Svečanost se je začela ob 10. in končala ob 1/2 1. uri popoldne.

— Država Kongo je cerkveno razdeljena tako, kakor je to želel kardinal Lavigerie. Vse Francosko ozemlje v Kongu ima biti podrejeno Afrikanškemu prestolu kardinala Lavigerie. Belgiško ozemlje v Kongu se ima razdeliti; nekaj ima podrejeno biti kardinalu Lavigerie-u, ostalo pa drugemu vikarijatu.

— Železnica do Mrva-a otvorjena. 14. t. m. je bila transkaspiska železnica, ki je dovršena do Mrva, otvorjena; navzoča sta bila ruska generala Komarov in Anenkov ter mnogo ruskih vojakov in 2000 turmenskih konjikov.

— Tat, ki se je poboljšal. Sodnik: Torej kradete ne več, to je lepo in prav, da ste se tega odvadili; ali prosjačiti je tudi prepovedano. Prosjak: Lejte, gospod sodnik, saj bi še kradel, ali ljudje nimajo ničesa več kraje vrednega. Tudi mora tat, da ga takoj nimajo na sumu, hoditi čedneje oblečen, kar pa stane mnogo novcev, zato raje prosjačim.

— Navada. „Janez zakaj ti vedno celi dan prespiš?“ „Vidiš Marka, 20 let sem bil v Ameriki. Tam je takrat noč in vse spi, kedar je tu dan, in spanja po stari navadi ne morem opustiti.“

— Dober pripomoček. „Oče zakaj ste pa vašemu lepemu konju ušesa porezali?“ „Zakaj le? Kedar se je konj plašil, je ušesa stavil po koncu in zdiral; zdaj sem mu jih porezal, da se ne bo več plašil.“

— Premeteni sluga. Gospa: Martin, skoči tje-le v gostilno k „zlatemu orlu“ in reci mojemu možu, naj hitro domu pride; nekdo ga čaka“. Čez četrte ure pride Martin domu in pravi: „Gospoda ni pri „zlatem orlu“ — pa saj sem že naprej vedel, da ga ni tam.“ „Kako to,“ praša gospa. „Memo grede sem ga videl v sosedovi kavarni pri oknu sedeti.“ se odreže sluga.

Telegrami.

Solnograd, 19. julija. Cesar Viljem došel je sem ob 4. uri 40 minut jako zadovoljen. Pozdravilo ga je obilno občinstvo in najvišji dostojanstveniki.

Solnograd, 20. julija. Ob 11. uri dopoldne odpeljal se je nemški cesar v Gastein. Na kolodvor ga je spremlil princ Viljem, kjer so ga pričakovali odličnjaki in velika množica ljudi. Princ Viljem povrnil se je na to v svoj hotel.

London, 19. julija. „Morning-Post“ je zvedela, da je britanski ugovor zaradi odprave Batumske proste luke vže v ruskem kabinetu.

Umrli so:

16. julija. Adolf Hruška, geometer, 34 let, Cojzova cesta št. 2, jetika.

17. julija. Jurij Petek, delavec, 48 let, Kravja dolina št. 2, jetika. — Jovana Oehmig, majorjeva vdova, 73 let, Konjušne ulice št. 1, oslabljenje. — Martin Ambrož, hlapec, 51 let, jetika.

18. julija. Franja Pirnat, delavčeva hči, 20 mes., sv. Florjana ulice št. 35, davica. — Jovana Strancer, pismonoševa hči, 13 let, Dunajska cesta št. 35, škrlatica. — Adolf Pogačnik, kondakterjev sin, 3 mes., Cesta na Rudolfovo železnico št. 12, božjast. — Franca Pavšek, natakárjeva hči, 4 leta, Poljanska cesta št. 55, škrlatica. — Ivana Pavčič, sluge žena, 64 let, sv. Petra cesta št. 40, katar v črevesu.

19. julija. Liza Strancer, pismonoševa hči, 19 mes., Dunajska cesta št. 35, jetika. — Marija Kanija, mestna uboga, 82 let, Karlovska cesta št. 7, jetika.

Tuji.

18. julija.

Pri **Maliču**: Viktor Schaffner, zasebnik, iz Draždan. — Dratsch, Königstein, in Gaweitz, trgovci, z Dunaja. — Anton Felkel, trgovec, iz Prage. — Ana Faber, trgovčeva soproga, iz Inomosta. — Edvard Mareus, nadzornik, iz Bolžana. — Hugo Reiniger, zasebnik, iz Obalentendorfa. — Mihael Wolf, zasebnik, iz Linca. — Hutvarnogi, c. k. stotnik, iz Grada. — M. Zikovič, c. k. stotnik, iz Beljaka. — Jožef Rubesch, c. k. stotnik, iz Radgone. — Peter Montanella, mesturadnik, s soprogo, iz Trsta. — Jul. pl. Weniager, c. k. stotnik, iz Pulja.

Pri **Stonu**: Avgust Zuchinger, trgovec, iz Monakovega. — Fuchs, Ehrlich in Sahott, trgovci, z Dunaja. — Rajmund Fischer, tovarnar, iz Niederfa. — Fr. Peter, trgovec, iz Karlovega mira. — Maks, Blumauer, zasebnik, iz Grada. — Dr. Lorenc Singer, odvetnik, s soprogo, iz Subotice. — Anton Schubert, c. k. okrajni sodnik, iz Breze. — Girolamo Sinigaglia, trgovec, z družino, iz Trsta. — Alojzij Asseretto, s sestro, iz Trsta. — D. Giorgadis, zasebnik, iz Trsta. — J. Sieherle, zasebnik, iz Gorice.

Pri **Tavčarji**: pl. Walter, c. k. stotnik, iz Trbiža. — Frane Dopil, zasebnik, iz Begunj.

Pri **Bavarskem dvoru**: Jakop Koeanzig, iz Grada. — Franc Monsehein, iz Terbiža. — Albin Rosina, iz Maribora. — F. Neff, iz Pulja. — Franc Sešek, c. k. uradnik, iz Krškega.

Pri **Južnem kolodvoru**: Gust. pl. Himmelberg, zasebnik, z Dunaja. — A. Sztupka, zasebnik, iz Budapešta. — A. Mikerič, zasebnik, iz Grada. — Artur Lonza, slikar, z družino, iz Trsta. — A. Holzapfel, zasebnik, iz Trsta.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	737.61	+20.4	sl. svzh.	jasno	
19. 2. u. pop.	736.88	+27.4	sl. vzh.	sk. jasno	0.00
9. u. zveč.	737.98	+20.0	brezvetra	jasno	

Lep vroč dan. Sopenica vedno hujša. Srednja temperatura 22.7°, za 3.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

20. julija

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 20 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 85 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 „ 75 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	874 „ — „
Kreditne akcije	277 „ 80 „
London	126 „ 10 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 01 „
Ces. cekini	5 „ 93 „
Nemške marke	61 „ 85 „

Poštno zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Grada in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Hiša št. 7

(2)

na Starem trgu v Ljubljani z dvojnimi nastropjem, (tudi pristransko poslojje ima dvoje nadstropij), z vodnjakom na dvorišču ter v dobrem stanu je na prodaj po prosti volji. Hiša je pripravna za gostilno ali kako drugo obrtnijo. Več se izve pri lastniku.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča naslednje novo izšle knjige:

(6)

Boylesve, Kurze Geschichte der Päpste gl. 1.40
Breviarium romanum. Editio typica „ 14.88
S. Rituum Congregationis, 4 ol. mal. 8°

Od izdaje, že dolgo pričakane, imamo sedaj tri zezke; četrtega dopošljemo naročnikom kmalu.

Compendium gradualis et missalis romani concinnatum ex editionibus typicis cura et auctoritate sacerorum rituum congregationis publicatis. Editio stereotypa „ 1.86

Graduale de tempore et de sanctis. Cum cantu „ 1.86

Gratz, Euchologium graeco-latino, complectens pias preces, meditationes hymnosque sacros. In usum juventutis literarum studiosae. Editio tertia „ —.62

Keller, Hundertdreissig Rosenkranz-Geschichten zur Belebung des Vertrauens auf die mächtige Fürbitte der Rosenkranz-Königin „ 1.40

Lasserre, Unsere liebe Frau von Lourdes. Fünfte Auflage „ 1.86

Müller's Volks-Predigten. II. Band: Festtags-Predigten „ 2.40

Vsebins Müllerjevih pridig ima jako veliko jedrovitih in izvirnih misli iz neizerpljivega vira svetih knjig, ki so posebno ugodne za dejansko porabo.

Prattes, Exercitien für Priester „ —.90

Rudigier's Geistliche Reden. Herausgegeben vom Consistorialrath Dr. Franz Doppelbauer, bischöfl. Secretär in Linz. I. Band: Sonntags-Predigten „ 2.—

Cerkveno-književna novost!

V „Katoliški Tiskarni“ je ravno izšla knjiga:

ZBORNİK cerkvenih govorov

na slavo

SS. Cirilu in Metodu.

Zbral in na svetlo dal

ANTON ŽLOGAR,

kapelan pri mestni fari sv. Jakopa v Ljubljani.

Z dovoljenjem v. č. knezoškofijstva Ljubljanskega.

Čisti dohodek je namenjen družbi ss. Cirila in Metoda.

V LJUBLJANI.

Založil izdatelj. — Tisk „Katoliške Tiskarne“.

Vel. 8° 16 pol na krasnem papirju.

Cena 1 gld. 60 kr. in 10 kr. za poštnino.

Dobiva se

(5)

pri izdatelji in v „Katoliški Bukvarni“.

Več p. n. č. gg. se je knjiga poslala na ogled; kdor bi se ne smatral naročnikom, naj blagovoljno zapiše „retour“.

Preč. duhovščina, ki bi potrebovala novih in cenih sv. podobic, posebno za spomine, ki se navadno ob biri dajo, izvoli naj zahtevati uzorcev pri

Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Ob enem priporočamo svojo zalogo rožnih vencev, svetinjic in škapulirjev vsake vrste. (4)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotrnih knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik, učitelj.

12 pól v 8°. Mehko vezana 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Gospod pisatelj, oziroma zbiratelj, mnogo dovaja le nenatisnenih kratkočasnic gotovo ni imel malo truda pri zbiranju teh kratkočasnic in smešnic, predno je vse nabral, jih opilil in potem primerno razvrstil za vsak stan posebe. Gotovo mu bode vsakdo hvaležen za njegovo delo, saj bode čitajoč podane smešnice prečivil marsikatero uro veselo, zginita mu bode za trenutek skrb za vsakdanji pilni kruh, razvedrilo se mu bode lice in telo njegovo prodinjeno bode nove moti. Kar je sol jedlom, to je humor (žala) življenju. „Humor zgubljen, življenje zgubljeno“, pravi K. Bühler.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotrnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Jerič.